

Συνών. ἀντίγραφο, ἀντίτυπο. 3) Βραχεῖα ἄρσις, ὑπέγεροις Ζάκ. κ. ἄ.

ἀντισηκώνω Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν. Δημητσάν. Πύλ.) κ. ἄ. — ΔΣολωμ. 20 ἀδισηκώνω Κύθηρ. Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν. Οἷν. κ. ἄ.) ἀντισηκώνω Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) ἀδισηκώνω Πελοπν. (Οἷν.) ἀδρισηκώνω Πελοπν. (Μάν.) ἀδρασηκώνω Πελοπν. (Οἷν.) Μέσ. ἀντισηκώνομαι Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀδρασηκώνομαι Πελοπν. Λακων. Προστ. ἀντισήκω Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντισηκῶ = φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἀντισταθμίζω. Οἱ μετὰ τοῦ ρ ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τύποι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντράς.

1) Σηκώνω ὀλίγον, ὑπεγείρω Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βυτίν. Γέρμ. Λακων. Μάν. Οἷν. Πύλ.) κ. ἄ. : Ἀδισηκώνει λιγάκι τὸ κεφάλι τοῦ ἀποθαμένου Κύθηρ. Ν' ἀδρισηκώσης λιγάκι τὴν πέτρα νὰ βάλῃ ἀποκάτον τὸ λουστάρι Γέρμ. Ἀδρασήκωσε ῥτιουδὰ τὴν κασσέλλα νὰ τρανίζω τὸ λαιόπαννον Οἷν. || Ἄσμ.

Φύσηξε βορρᾶς, μαῖστρον τρεμουντάνα,
κι ἀντισήκωσε τὸ μεσοφούσανό της
κι ἀντιφάνηκε τ' ἄσπρο της ποδάρι

Πύλ. β) Μέσ. καθήμενος ἢ κατακείμενος ὑπεγείρομαι Ἡπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Μάν. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) κ. ἄ. : Ἀντισήκω, μπάριμπα, νὰ σοῦ βάλῃ νὰ προσκέφαλο νὰ κάτσης καλύτερα Σιδηρόκαστρον Τριφυλ. Ἀντισηκώθηκε καὶ κάθεται ἔς τὸ κρεβάτι αὐτόθι. Ἀδρισήκω λιγάκι νὰ πιῇς τὸ γάλα σου Γέρμ. || Παροιμ.

Ἀντισηκώσου, πεθερά, καὶ κολοσοῦρσον, νύφη
(ἡ νύμφη ὁσαυδὴποτε καὶ ἂν ἔχη ἐργασίας, καὶ ἀσθενὴς ἀκόμη ἂν εἶναι, πρέπει νὰ προλαμβάνῃ τὴν πενθερὰν εἰς τὰς ἀσχολίας τοῦ οἴκου) Δημητσάν. Λακων. 2) Σηκώνω, ἐγείρω, ὑψῶ ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Τὸ σπαθὶ σου ἀντισηκώνεις, | τρία πατήματα πατῆς,
σὺν τὸν πύργο μεγαλώνεις | καὶ εἰς τὸ τέταρτο κτυπᾷς.

ἀντισκάρι τό, Πειρ. ἀδισκάρι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. σκαρί.

1) Τὸ ἐπὶ πλέον στήριγμα τῆς ἐσχάρας ἐπὶ τῆς ὁποίας κατασκευάζεται ἢ διορθοῦται πλοῖον Πειρ. : Τρέχα, φέρε, ἀντισκάρι, γιατί θὰ τουμπάρῃ ἡ μαούνα. 2) Τὸ δι' οὗ κρατεῖται τι ἀκίνητον ἢ σταθερόν, στήριγμα, ἔρεισμα Κρήτ. : Βάλε ἀδισκάρι ἔς τὴν βόρτα γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ (δηλ. λίθον τινὰ ἢ ξύλον). Ἐβαλα ἀδισκάρι τὴ χέρα μου καὶ σηκώθηκα. Ἐβαλε δὲ βόδα του ἔς τὴν βέτρα ἀδισκάρι. || Φρ. Βάνω ἀδισκάρι (ἀνοίγω τὰ σκέλη πρὸς ἀσφαλεστέραν καὶ ἐδραιωτέραν στάσιν). Πβ. ἀντιπάτι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

ἀντισκαρώνω ἀμάρι. ἀδισκαρώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντισκάρι.

Βάλλω ἀντισκάρι, ἀνοίγω τὰ σκέλη πρὸς ἀσφαλεστέραν καὶ ἐδραιωτέραν στάσιν : Ὅσο καὶ ν' ἀδισκαρώνῃς τὸ ἴδιό σου κάνει. Συνών. ἀντιπατῶ 1.

ἀντίσκαστος ἐπίθ. Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀντίσκαστους Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαστός.

Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος : Ντίπ ἀντίσκαστος, κουκκὶ ἦταν κ' ἔσκασε Ἀράχ. Ἀντίσκαστους πατέρας εἶνι (ὁμοιότατος πρὸς τὸν πατέρα του) Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Ἀντίσκαστ' τ' βάβα σ' γλέπον οἱ σένα (βάβα = μᾶμμη) Αἰτωλ. Ἀντίσκαστον εἶνι αὐτὸ τοῦ πιδὶ μὴ τὸν παπποῦ τ' αὐτόθι. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντίξομπλο, ἀντιπατέρας.

ἀντισκάφι τό, ἀμάρι. ἀδισκάφι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντισκαφίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἡ δευτέρα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀνασκαφὴ τῶν ἀμπελώνων. Συνών. ἀντισκάφισμα, δισκάφισμα.

ἀντισκαφίζω ἀμάρι. ἀδισκαφίζω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σκαφίζω.

Σκάπτω, ἀνασκάπτω τὸν ἀμπελῶνα ἢ καὶ τὸν ἀγρὸν δευτέραν φορὰν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος : Ἀδισκάφισε τ' ἀβέλι καὶ τὸ χωράφι. Συνών. ἀντισκάφτω.

ἀντισκάφισμα τό, ἀμάρι. ἀδισκάφισμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντισκαφίζω.

Ἀντισκάφι, ὁ ἰδ.

ἀντισκάφτω ἀμάρι. ἀδισκάφτω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σκάφτω.

Ἀντισκαφίζω, ὁ ἰδ.

ἀντίσκηνο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. σκηνή.

1) Τὸ ἀντὶ σκηνῆς χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν στέγαστρον ἀποτελούμενον ἐκ πλειόνων τοῦ ἐνὸς τεμαχίων ἀδιαβρόχου ὑφάσματος. 2) Τεμάχιον τετραγωνικοῦ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος φερόμενον ὑφ' ἐκάστου τῶν στρατιωτῶν εἴτε πρὸς ἀπαρτισμὸν μετ' ἄλλων ὁμοίων ὑφασμάτων στεγαστροῦ εἴτε καὶ ὡς ἀδιαβρόχος ἐπενδύτης αὐτοῦ.

ἀντίσκληθρα ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. σκλήθρα.

Τὸ ἀποσχίζόμενον λεπτὸν καὶ ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου.

ἀντισκολεύω ἀμάρι. ἀδισκολεύω Κρήτ. ἀδισκολεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ δυσκολεύω κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ ἀντισκόφτω.

Ἐμποδίζω, παρεμποδίζω : Ὅτ' ἐπὶ σιράτα ποῦ πήγαινε τὸν ἀδισκόλεψε ὁ δεῖνα. Συνών. μποδίζω.

ἀντισμιᾶς ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀδισμιᾶς Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀριθμ. μιᾶ.

Ἀφοῦ, μιᾶ καί : Ἀδισμιᾶς τὸ ἦρθες, δὲ μὲ βοήτισες ; (ἀφοῦ ἦλθες, ἔπρεπε νὰ μὲ συναντήσης).

ἀντισπάζομαι Πελοπν. (Κορινθ.) ἀντ'σπάζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σπάζομαι, ὁ παρὰ τὸ ἀσπάζομαι.

Ἀσπάζομαι μετ' εὐλαβείας : Μόλις μπῆκα ἔς τὴν ἐκκλησιὰ ἀντισπάστηκα τὸ εἰκόνημα τοῦ Χριστοῦ Κορινθ. Σταμάτ'σαν τοὺς λείψανον νὰ τ' ἀντισπασθοῦν Αἰτωλ. Συνών. ἀνασπάζομαι.

***ἀντισπέρρι** ἐπίρρ. τατσιπέρι Τσακων. τατσιπέρι Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπίρρ. *ἐσπέρρι, περὶ οὗ ἰδ. Μδέφνερ Λεξ. ἐν λ. προτσιπέρι καὶ τατσιπέρι.

Ὁ τύπ. τατσιπέρι ἐκ συνεκφ. τοῦ ἄρθρου τᾶ.

Προχθές : Τατσιπέρι ἐκάνα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ (ἐκάνα = ἦλθα).

ἀντισπόρι τό, ἀμάρι. ἀντισπόρ' Μακεδ. (Καταφυγ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντίσπορος.

Ἀντίσπορος 1, ὁ ἰδ.

ἀντίσπορος ὁ, Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Σκιάθ. — ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 11 ἀντίσπορους Μακεδ. (Καταφυγ. Χαλκιδ.) ἀντίσπορο τό, Ἀττικ. Ἡπ. Στερελλ. (Φθιώτ.) ἀντίσπορον Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

